

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Asan/26/2019
Identifikačné číslo spisu: 6018200254
Dátum vydania rozhodnutia: 25.11.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Viliam Pohančeniík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6018200254.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeniíka (sudca spravodajca) a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: PhDr. K. N., nar. XX.XX.XXXX, T., zastúpená: JUDr. Blanka Gondová, advokátka, Skuteckého 30, Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov, Námestie Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, za účasti ďalšieho účastníka konania: Ing. T. D., T., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP1-2018/007488-002/6OM zo dňa 12.02.2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23Sa/8/2018-80 zo dňa 07.02.2019, takto

rozhodol:

Kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

1. Okresný úrad Banská Bystrica, odbor všeobecnej vnútornej správy (ďalej aj len „prvostupňový orgán“) rozhodnutím č. OU-BB-OVVS2-017/024016,2017/439331/LS zo dňa 08.11.2017 (ďalej aj len „rozhodnutie prvostupňového orgánu“) uznal žalobkyňu vinnou zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 372/1990 Zb.“), ktorého sa dopustila dňa 31.05.2017 v čase okolo 10.00 hod. v Záhradkárskej oblasti Suchá Dolina, Moselno II, okres Banská Bystrica tým, že poškodila spätné zrkadlo na osobnom motorovom vozidle zn. DACIA DUSTER SD/HSDC5G, EČV: D., ktorého vlastníkom je Ing. T. D., čím mu podľa odborného vyjadrenia znalca spôsobila škodu vo výške 263,- euro a teda uvedeným konaním úmyselne spôsobila škodu na cudzom majetku poškodením veci z takého majetku. Za uvedený priestupok žalobkyňi prvostupňový orgán uložil podľa § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 50 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. pokutu vo výške 30,- euro, podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,- euro a podľa § 70 ods. 1 a 2 zákona č. 372/1990

Zb. povinnosť nahradiť škodu v celkovej výške 263,- euro. V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový orgán poukázal na výpoveď svedkov RNDr. Mgr. T. D. a Ing. S. J., ako aj na výpoveď žalobkyne, na základe ktorých mal preukázané, že žalobkyňa dňa 31.05.2017 okolo 10.00 hod. v Záhradkárskej oblasti Suchá Dolina, Moselno II. úmyselne poškodila odstavené vozidlo tak, ako bolo zistené zo zápisnice o ohliadke miesta priestupku spolu s fotodokumentáciou. Žalobkyňa podala proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu odvolanie. Žalovaný rozhodnutím OU-BB-OOP1-2018/007488-002/6OM zo dňa 12.02.2018 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“) zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že žalobkyňa vo svojej výpovedi pred prvostupňovým orgánom uviedla, že v dotknutý deň išla okolo vozidla a škriabala sa popri plote, aby mohla prejsť. Zúrila, že je to rozdrapený chlap a opäť nemôže prejsť. Žalobkyňa aj svedkovia zhodne uviedli, že v predmetnom čase sa na danom mieste nikto iný nevyskytoval a žalobkyňa bola jediná, ktorá prechádzala okolo vozidla, pričom sama vo výpovedi priznala, že prechádzala na strane spolujazdca, teda na strane poškodeného spätného zrkadla. Žalovaný ďalej uviedol, že výpoveď žalobkyne považuje za účelovú, nakoľko žalobkyňa sa snažila svojou výpoveďou navodiť dojem, že okolo vozidla nebol možný prechod, avšak ona napriek tomu okolo vozidla prešla po zráze za pomoci palíc a to bez toho, aby vozidlo poškodila. Z doloženej fotodokumentácie, ako aj z výpovedí svedkov, podľa ktorých títo mali možnosť vystúpiť z auta vyplýva, že v danom čase bol okolo vozidla dostatočný priestor na to, aby sa okolo neho dalo prejsť. Žalovaný poukázal taktiež na výpoveď svedka Ing. S. J., že nemal problém z vozidla vystúpiť a prejsť okolo neho, pričom keď tak učinil, vozidlo nebolo poškodené. Okrem uvedeného tento svedok vypovedal, že keď bola žalobkyňa zo strany RNDr. Mgr. T. D. konfrontovaná otázkou, koho videla prechádzať okolo vozidla, nakoľko má poškodené zrkadlo, odpovedala, že nikoho, že ona išla posledná a poškodila ho a pokiaľ ho uvidí ešte raz stáť na tom mieste, tak mu auto zničí. Žalovaný uviedol, že výpoveď Ing. S. J. a výpoveď RNDr. Mgr. T. D. sú navzájom obsahovo konzistentné, v dôsledku čoho tak dotvárajú celkovú dôkaznú situáciu. Prvostupňový orgán zistil skutočný stav vecí, rozhodol o vine žalobkyne v súlade so zákonom, v konaní si zadovážil všetky relevantné dôkazy, zo skutkových zistení vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil.

II.

3. Žalobkyňa podala proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 23Sa/8/2018-80 zo dňa 07.02.2019 tak, že žalobu zamietol a žalobkyni nepriznal právo na náhradu trov konania.

4. V odôvodnení rozsudku krajský súd náležite popísal skutkový stav, ktorý predchádzal rozhodnutiu prvostupňového orgánu s tým, že žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že hoci nevidela nikoho prechádzať po ceste, neznamená to, že po nej skutočne nik nešiel. Zároveň argumentovala tým, že nebolo preukázané, že vozidlo poškodila ona. Žalovaný uviedol, že na podklade vykonaného dokazovania bolo ustálené, že žalobkyňa mala dlhodobé nehody s RNDr. Mgr. T. D., a to nielen, ale najmä ohľadom parkovania. Okrem uvedeného žalovaný v rámci vykonaného dokazovania zistil, že ak žalobkyňa stála na zráze za pomoci dvoch palíc, pričom sa nedotýkala vozidla, tak vozidlo muselo byť zaparkované bližšie k zrázu, čím sa logicky vytvoril na protihľej strane vozidla dostatočný priestor na prechod okolo neho zo strany vodiča. Žalovaný ozrejmil, že mechanizmus vzniku škody nasvedčuje, že išlo o zaťaženie zrkadla smerom zhora nadol, z čoho možno usudzovať, že k vzniku škody došlo s najväčšou pravdepodobnosťou pri prechode osoby a zapretí sa o spätné zrkadlo a to buď rukou, alebo celým telom prechádzajúcej osoby. Vznik škody spôsobený napr. nárazom, žalovaný vylúčil. Krajský súd poukázal na vyjadrenie žalovaného, že i keď ide o nepriame dôkazy, tieto s vysokou pravdepodobnosťou nasvedčujú tomu, že žalobkyňa pri tom ako liezla po zráze popri aute zo strany spolujazdca, popri tom ako zúrila, že dotknuté vozidlo jej opätovne prekáža v priechode, toto vozidlo úmyselne poškodila. Žalovaný v tomto smere ďalej uviedol, že je vysoko pravdepodobné, že v danom čase sa na predmetnom mieste nachádzala len žalobkyňa a dvaja svedkovia. Práve výpoveď svedka Ing. S. J. považoval žalovaný za dôležitý dôkazný prostriedok, ktorý je spôsobilý prelomiť stav, ktorý by mohol byť

hodnotený len ako tvrdenie proti tvrdeniu a ktorý by smeroval k aplikácii zásady in dubio pro reo.

5. V odôvodnení rozsudku krajský súd správne citoval § 50 ods. 1 a 2 zákona č. 372/1990 Zb., § 32 ods. 1, § 34 ods. 4 a 5, § 35 ods. 1, § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej aj len „správny poriadok“) a § 2 ods. 1 a 2, § 6 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len ako „S.s.p.“ alebo „správny súdny poriadok“). Mal za preukázané, že prvostupňový orgán resp. žalovaný správne vyhodnotili dôkaznú situáciu. Žalovaný vo svojom rozhodnutí podrobne rozobral jednotlivé výpovede žalobkyne aj svedkov, pričom tieto navzájom konfrontoval v logickej súslednosti deja a preto nemožno pochybovať o skutkovom stave tak, ako ho opísal svedok. Vo vzťahu k zásade in dubio pro reo krajský súd konštatoval, že jej uplatnenie nepovažuje za bezhraničné a absolútne. Skutočnosť, že svedkovia priamo nevideli, akým spôsobom došlo k poškodeniu auta, pričom však samotní svedkovia ako aj žalobkyňa vylúčili prítomnosť ďalšej osoby vo súvzťažnosti k relatívne krátkej dobe a odľahlosti miesta, na ktorom vozidlo stálo, ako aj s poukazom na fotodokumentáciu, ktorá jednoznačne preukazuje, že z ľavej strany bolo motorové vozidlo ohraničené oplateniami a z pravej strany ako uvádzala samotná žalobkyňa, strmým zrázom, vylučuje možnosť prítomnosti tretej osoby, ktorá by mohla predmetné vozidlo poškodiť. Na základe uvedeného bol krajský súd presvedčený, že žalovaný, ako aj prvostupňový orgán s vysokou mierou pravdepodobnosti preukázali skutkový priebeh tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia žalovaného a teda v miere blížiacей sa k istote vyhodnotili správne dôkaznú situáciu. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a preto ju v zmysle § 190 S.s.p. zamietol.

III.

6. Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa (sťažovateľka) kasačnú sťažnosť navrhujúc, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby bol žalobkyňin priznaný nárok na náhradu trov konania.

7. Žalobkyňa v kasačnej sťažnosti namietala, že z administratívneho spisu vyplýva, že nikdy nebola konfrontovaná so svedkami, nemala možnosť klásť im otázky a nezúčastnila sa na ohliadke tak, ako to predpokladá § 33 ods. 1 správneho poriadku. Okrem uvedeného poukázala na tvrdenie, ktoré uviedla aj v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu, že nezákonnosť dotknutého rozhodnutia vyplýva z nepravdivej výpovede svedkov a z toho, že nebolo preukázané, že vozidlo poškodila ona a nie iná osoba a taktiež nebolo preukázané, či nebolo vozidlo poškodené už pred jeho zaparkovaním. Žalobkyňa taktiež poukázala na zásadu in dubio pro reo v tom zmysle, že pokiaľ nebol preukázateľne naplnený čo i len jeden zo znakov skutkovej podstaty priestupku, je potrebné túto zásadu aplikovať. Uviedla, že z rozhodnutí prvostupňového orgánu, ako aj žalovaného vyplýva, že medzi ňou a RNDr. Mgr. T. D. nie sú dobré vzťahy a preto podľa jej názoru nemožno vo veci rozhodnúť na základe výpovede RNDr. Mgr. T. D. a jeho kamaráta bez priamej konfrontácie so žalobkyňou. Žalobkyňa v tejto súvislosti uviedla, že v administratívnom spise sa nachádza úradný záznam zo dňa 24.08.2017, v zmysle ktorého udeľuje súhlas s tým, aby boli na pojednávaní vypočuté osoby v jej neprítomnosti. Tento súhlas žalobkyňa poprela.

IV.

8. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol túto zamietnuť a poukázal na právny názor uvedený vo svojom rozhodnutí, ako aj na vyjadrenie k správnej žalobe. Bol názoru, že žalobkyňa v kasačnej sťažnosti iba zopakovala argumentáciu, s ktorou sa vysporiadala už v odvolacom konaní pri vydaní napadnutého rozhodnutia. V súvislosti s argumentom žalobkyne, že nemala možnosť konfrontácie so svedkami, ani možnosť klásť im otázky a ani možnosť zúčastniť sa na ohliadke tak, ako to predpokladá § 33 ods. 1 správneho poriadku, žalovaný ozrejmil, že žalobkyňa bola v zmysle § 33 správneho poriadku opätovne poučená, čo potvrdila svojim podpisom v zápisnici o prejednaní priestupku zo dňa 27.09.2017. Žalobkyňa v priebehu celého administratívneho konania ako ani v rámci konania pred krajským súdom nenamietala, že nebola konfrontovaná so svedkami a nekládla im otázky.

V.

9. Najvyšší soud Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g) S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 455 S.s.p. a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobkyne (sťažovateľky) nie je dôvodná.

10. Po preskúmaní spisového materiálu je z pohľadu kasačného súdu kľúčovou tézou vo veci posúdenie otázky, či v danom prípade bolo možné výroky o vine resp. zodpovednosť za priestupok oprieť „len“ o súbor nepriamych dôkazov. Pre náležité a komplexné zodpovedanie uvedenej otázky je však podľa názoru kasačného súdu vhodné poukázať aj na základné teoretické východiská spojené s inštitútom dokazovania.

11. Účelom dokazovania je vysporiadanie sa s tvrdeniami účastníkov konania a náležité zistenie skutkového stavu, ktoré je predpokladom pre vydanie zákonného rozhodnutia. Pri vykonávaní dokazovania spočíva na úvahe príslušného správneho orgánu, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nebude vykonávať. Vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov kasačný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru, v zmysle ktorej ide o myšlienkovú činnosť správneho orgánu, kedy je vykonaným dôkazom prisudzovaná určitá hodnota zákonnosti, pravdivosti a relevancie pre rozhodnutie. Správny orgán pri tejto činnosti určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či o tieto dôkazy môže oprieť svoje skutkové zistenia. Dokazovanie je určitým verifikačným procesom, v rámci ktorého správny orgán zvažuje, ktorý dôkaz je využiteľný a z hľadiska dokazovania významný, a ktorý je pre rozhodnutie vo veci bezvýznamný. Správny orgán považuje vykonaný dôkaz za pravdivý, pokiaľ nie je preukázaný opak.

12. Hodnotenie dôkazov je myšlienkovým postupom, pri ktorom správny orgán na základe svojich logických, systematických a historických úsudkov, ako aj na základe účelu zákona určité tvrdenia prijíma a iné odmieta. Hodnotenie dôkazov sa vykonáva v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov, čo však neznamená, že takéto hodnotenie môže byť ľubovoľné. Správny orgán pristupuje k hodnoteniu jednotlivých dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov až po tom, ako vykonal všetky úkony, ktorých cieľom je odstránenie existujúcich rozporov v dôkazoch (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.04.2009, sp. zn. 8 Sžo 87/2008, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21.03.2007, sp. zn. 2 Sž-o-KS 126/2006).

13. V zmysle voľného hodnotenia dôkazov podľa § 34 ods. 5 správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti, pričom uvedené musí zodpovedať vykonanému dokazovaniu a zásadám logického myslenia a uvažovania. Pri inštitúte dokazovania je potrebné zaoberať sa aj možnou aplikáciou zásady in dubio pro reo, ktorá je bezprostredne spätá so zásadou prezumpcie nevinoty. Práve aplikácia zásady prezumpcie nevinoty sa prejavuje v tom, že správny orgán má povinnosť dokázať vinu obvineného z priestupku, pričom pokiaľ sú o tejto pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného, teda aplikovať zásadu in dubio pro reo (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27.11.2007, sp. zn. 6 Sžo 34/2007).

14. Ako už kasačný súd uviedol, ťažiskovou otázkou v prejednávanej veci je prístup k nepriamym dôkazom, pokiaľ je od týchto odvodený výrok o vine vo vzťahu k spáchaniu priestupku. Z predchádzajúcej judikatúry možno vyvodit' všeobecné východisko, aplikovateľné aj na oblasť priestupkov, podľa ktorého o nepriame dôkazy môže súd opierať výrok o vine len za predpokladu, že tieto vytvárajú vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu nepriamych dôkazov (nestačí preto jeden nepriamy dôkaz) vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré vo svojom celku zhodne a spoľahlivo dokazujú skutočnosť alebo skutočnosti, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich je možné vyvodit' len jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť akéhokoľvek iného záveru (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27.05.2008, sp. zn. 2 To 67/2006). Kasačný súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že obdobne k preukazovaniu viny zo spáchania priestupku na základe nepriamych dôkazov pristupuje aj Najvyšší správny súd Českej republiky (pozri napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR z 03.05.2007, sp. zn. 8 As 10/2006,

rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR z 04.02.2009, sp. zn. 1 As 90/2008, rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR z 14.05.2015, sp. zn. 6 As 262/2014). Ako už kasačný súd vyššie uviedol, vykonávanie dokazovania prináleží správneho orgánu, ktorý má povinnosť presne a úplne zistiť skutočný stav veci a na tento účel zadovážiť podklady pre vydanie zákonného rozhodnutia. Uvedené sa jasne odzrkadľuje aj v prejednávanej veci, kedy prvostupňový orgán, ako aj žalovaný vo svojich rozhodnutiach náležite popísali priebeh vykonaného dokazovania, jednotlivé dôkazy, ktoré v rámci tohto postupu vyhodnocovali, ako aj skutkové zistenia, ktoré im z vykonaného dokazovania vyplynuli.

15. Pri sústrední sa na nepriamy charakter dôkazov kasačný súd pripomína, že vo všeobecnosti voľba, množstvo a druh dôkazov spadá pod uváženie správneho orgánu. Pokiaľ je však zodpovednosť za priestupok založená na nepriamych dôkazoch, je nevyhnutné, aby išlo o súbor nepriamych dôkazov, ktoré vytvárajú ucelený a logicky previazaný reťazec dôkazov, v rámci ktorého ani jeden z týchto nespochybňuje pravdivosť a presvedčivosť ostatných dôkazov. Tento logický a ničím nenarušený súbor koherentných nepriamych dôkazov musí spoľahlivo preukazovať, že priestupku sa dopustil ten, komu sa kladie za vinu a to s mierou pravdepodobnosti hraničiacej s istotou, ktorá vylučuje možnosť iného záveru.

16. S poukazom na uvedené je kasačný súd presvedčený, že v prejednávanej veci nedošlo k porušeniu zásady *in dubio pro reo*, nakoľko z napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj zo spisového materiálu vyplýva, že po vykonaní dokazovania nemožno mať pochybnosť o pravdivosti skutkových zistení a to aj napriek tomu, že žalobkyňa popiera svoju vinu. Uvedené totiž nemá zásadný vplyv na ostatné zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania, nakoľko je zrejmé, že niektorým z nich možno priznať väčšiu pravdepodobnosť objektivity, aká je prisudzovaná tvrdeniam účastníkov. Žalobkyňa v rozhodnom čase prechádzala okolo vozidla na strane poškodeného spätného zrkadla, čo aj sama potvrdila vo svojej výpovedi, pričom na mieste sa v danom čase s mimoriadne vysokou pravdepodobnosťou nenachádzala iná osoba, ktorá by mohla vozidlo poškodiť. Škoda nebola spôsobená nárazom ale s najväčšou pravdepodobnosťou zaťažením zrkadla, pri zapretí sa o ňo rukou, alebo celým telom prechádzajúcej osoby. Žalobkyňa sama vo výpovedi poukázala na svoje rozhorčenie zo spôsobu parkovania RNDr. Mgr. D., ako aj na ich pretvárajúce nehody. Z výpovede svedka vyplynulo, že pri súkromnej konfrontácii žalobkyňa priznala, že vozidlo poškodila ona a vyhrážala sa, že pokiaľ sa situácia s parkovaním bude opakovať, tak vozidlo zničí. Na základe uvedeného je kasačný súd presvedčený, že žalovaný odvodil zodpovednosť žalobkyne za spáchanie priestupku z celého súboru nepriamych dôkazov, ktoré spoločne a vo vzájomnej súvislosti vytvárajú ucelený a logicky previazaný reťazec dôkazov, ktorý v miere hraničiacej s istotou preukazuje, že vozidlo poškodila žalobkyňa. Skutočnosť, že žalobkyňa v kasačnej sťažnosti tvrdí, že nebolo preukázané, že vozidlo poškodila ona, je v tomto smere irelevantná, nakoľko ide o zrejme subjektívne vnímanie žalobkyne, keďže ako vyplýva z vyššie uvedeného, spáchanie skutku žalobkyňou bolo preukázané prostredníctvom logickej, ničím nenarušenej a uzatvorenej sústavy nepriamych dôkazov, ktoré sú koherentné, na seba nadväzujúce a vo svojom celku zhodne a spoľahlivo preukazujú vinu žalobkyne.

17. Kasačný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru, v zmysle ktorej je rozsah preskúmvacej právomoci súdu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu pred správny orgánom určitým spôsobom limitovaný a to tak, že sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 20.06.2007, sp. zn. 2 Sž-o-KS 92/2006). Kasačný súd konštatuje, že v tomto smere neboli zistené žiadne nedostatky. Dôkazy, ktoré žalovaný vykonal, nevykazujú známky pochybnosti, čo do hodnovernosti ich prameňa tak, ako namietala žalobkyňa najmä vo vzťahu k pravdivosti výpovede svedka Ing. J.. Podľa názoru kasačného súdu nedošlo k namietanému porušeniu zásady *in dubio pro reo* resp. prezumpcie neviny a s ohľadom na skutočnosť, že vykonané nepriame dôkazy tvoria ucelený a logicky previazaný reťazec na seba nadväzujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich dôkazov, v rámci ktorého ani jeden z týchto nespochybňuje pravdivosť a presvedčivosť ostatných dôkazov, možno konštatovať, že robia možným skutkový záver, ku ktorému žalovaný vo svojom rozhodnutí dospel. Kasačný súd sa stotožňuje s názorom krajského

súdu, že žalovaný, ako aj prvostupňový orgán s vysokou mierou pravdepodobnosti preukázali skutkový priebeh tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia žalovaného a teda v miere blížiacej sa k istote vyhodnotili správne dôkaznú situáciu.

18. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

19. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľke, ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. nepriznal a žalovanému ich nepriznal, pretože mu právo na náhradu trov v konaní pred správnymi súdmi zásadne neprináleží.

20. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.